

Titel Slagger, øl og kugleregn på de gamle anlæg

Brødtekst

Der er fuld gang i nedrivningen af to gamle forbrændingsanlæg 1 og 2. Selvom de for længst er taget ud af drift, husker Johnny Pagels og Glenn Larsen tydeligt arbejdet på de gamle anlæg, hvor slagterne drillede, varmen var ulidelig og øl var et uundværligt brandstof til mandskabet.

Johnny Pagels og Glenn Larsen er vedligeholdelsesteknikere på Vestforbrænding, hvor de har været ansat siden 1996 og 1988. De er enige om, at Vestforbrænding er en bedre arbejdsplads i dag end tilbage i 1990'erne, da anlæg 1 og 2 stadig kørte. Dengang blev der taget lettere på sikkerheden og arbejdsmiljøet - og så blev drukket en del øl i arbejdstiden.

Skosålerne smeltede

Anlæg 1 og 2 blev sat i drift i 1970 og kørte frem til 2005, hvor det moderne anlæg 6 blev sat i drift, og anlæggene derefter kun fungerede som reserver frem til 2008. De var væsentligt mindre, end de anlæg vi bruger i dag, og var hverken foret indvendigt eller isoleret udvendigt. Det betød, at det var rigtig varmt omkring dem, og at der var væsentligt mere beskidt og manuelt arbejde, fordi slaggesluserne stoppede til, og slagterne satte sig på siderne af ovnen.

"Så stod vi udenfor med lange stænger og bankede slagge. Vi havde en lufthammer på enden og en seks meter lang mejsel. Det var et rigtig skodarbejde", fortæller Glenn. Samtidig var det brandvarmt på kedeltoppen, fortæller Johnny: "Når man stod og snakkede eller røg en cigaret, og man pludselig kunne mærke fødderne begynde at glide under en, så var det fordi sålerne var ved at smelte."

Dengang blev det ikke taget så alvorligt med sikkerheden som i dag. Johnny fortæller, at når slagterne ikke kunne komme igennem slusen, så skulle medarbejderne kravle ind i ovnen selvom anlægget ikke var helt slukket. Der var selvfølgelig rigtig varmt, og for at løse opgaven fandt nogle opfindsomme medarbejdere en smart løsning:

"Man stoppede roterovnen, når slusen til slagterne var blokket. Så lagde vi bare en bjælke ind, og så skulle en mand sidde der og banke og få hul, så slagterne kunne vælte ned. Så vi stod udenfor og spulede ham med en vandslange imens for at køle ham ned", fortæller Glenn og Johnny tilføjer: "Det var jo helt sindssygt!"

Foto: Glenn og Johnny ved en af de gamle ovne

Fandt et oversavet ben

Det var ikke usædvanligt, at der sad affald fast i tragten, som var noget smallere end i dag. Det kunne være paller eller andre større ting, men det mærkeligste Glenn og Johnny har fundet i ovnen, var en fod fra et menneske.

"Dengang modtog Vestforbrænding hospitalsaffald, og det kunne virkelig være ulækkert, f.eks. når der skulle brændes blodplasma, som virkelig stank", fortæller Glenn, som bestemt ikke savner den del af arbejdet.

Den såkaldte 'Kugleregn', savner de to kolleger heller ikke. "Små metalkugler blev blæst op til toppen for at rense ovnen, og når der gik hul i røret, kom der kugler over alt. Nogle gange nåede man at gribe dem inden for skjorten - og de var brandvarme," siger Johnny og Glenn tilføjer, at de har haft mange små røde prikker på kroppen af den årsag.

"De anlæg var farlige - og vi lavede mange farlige ting. Siden da er arbejdsmiljøet heldigvis blevet højnet - og vi er også blevet ældre og klogere", smiler Johnny og fortæller, at det er langt mere behageligt og sikkert at arbejde på de mere moderne anlæg i dag.

Smøger og bajere

En anden stor forskel på dengang og nu, var alkoholkulturen. I 90'erne var det helt normalt at drikke øl på arbejdet, og der var sågar en øl-automat i kantinen.

"Indimellem måtte kantinen komme i weekenden og fylde op med øl. Engang røg der fem kasser på en weekendvagt", siger Glenn og Johnny supplerer: "Hvis der ikke var øl nok, så kunne man se utilfredsheden på produktionskurven. Så der var altid øl", konstaterer Johnny.

I kantinen blev der både røget cigaretter og drukket øl - og efter frokost var det helt normalt at tage en øl mere i omklædningsrummet. "Vi stod i vindueskarmen og røg og drak øl og kiggede på dem, der kom og gik fra Vestforbrænding. Det kaldte vi Cafe Udsigten, fortæller Johnny og griner. Men selvom Johnny og Glenn godt kan grine af fortiden, så er der ingen af dem, der ønsker sig tilbage.

"Siden vi fik alkoholforbud for omkring 20 år siden, er det blevet en meget bedre arbejdsplads", siger Glenn og Johnny nikker og siger: "Hvis man ikke var den store øldrikker, så var man jo ikke en skid i den kultur".

De to kolleger fortæller, at der kom en langt bedre arbejdsmoral uden øl, og at det også hjalp dem, der havde et alkoholproblem.

"Mennesket overrasker, og dem der var dybt alkoholiserede, og som vi var bekymrede for - de klarede det fint," siger Johnny.

Tiden flyver

Alt i alt er Glenn og Johnny enige om, at arbejdsmiljøet er bedre i dag, og deres job er mere interessant, fordi de har fået et større ansvar for at sikre, at anlæggene kører miljømæssig forsvarligt. Der er mindre hårdt manuelt arbejde og en mere professionel tilgang til både drift og vedligehold. Til gengæld er der kommet mere dokumentation og computerarbejde - noget som de tager med - men nok aldrig bliver de store fans af.

Det vigtigste af alt er, at der er et godt sammenhold i afdelingen - og det har uden tvivl været medvirkende til, at de begge er blevet på Vestforbrænding i så mange år.

"Det er slet ikke til at fatte som tiden flyver", slutter Glenn.

Anlæg 1 og 2 bliver revet ned i løbet af foråret 2020. Pladsen skal bruges til to nye varmepumper. Området bliver spærret af med en støvvæg. På væggen vil du kunne læse lidt om de gamle anlæg og se fotos af dem.

Udløber	01-01-2100
Afsender	Kommunikation
Skrevet	24-02-2020

Oprettet kl. 24-02-2020 14:56 af [Birgitte Malm \(BMA\)](#)
Sidst ændret kl. 03-03-2020 10:01 af [Birgitte Malm \(BMA\)](#)

Luk